

terretama, et ta teadis perremees mitte loddõ ollewad; ja helde perrenaene kandis parremad ja arrolissemad road laua peale, kuulusa wõeralle au palludes. Kui nad kuulsid et perremees koio tulnud, lohtusid nemmad hirmsast ärra. Perrenaene juhhatas is'andad lambri, kus üks suur tühhi laegas olli ja is'and pugges laela, et mitte perremees, kes is'andaid ei jalliind, tedda nähha ei saats.

Niiud peitis naene teit need kallid road mehhe eest warjule, sest kui mees neid näaks, usfutaks ta naest, mis se tähhendada, ja kellele se loddopolis walmistatud.

„Oh parrako!“ ohtas Klaus aggeri peal, kui näggi et laud tühjaks tehti.

„Kes seal illewel köppitses?“ küsis tallopoeg, filmad illes pole töstes. „Miks ja senna ennast puhstama heitnud? Tulle astu tuppa.“

Klaus rakis, mis luggu teminaga olnud, kuid ta ärraeksin, ja pallus õõmaea.

„Küll ilka!“ ütles perremees; „agga wöttame niiud ta nattule toidust!“

Perrenaene wöttis mölleniid lahseste wasto, katis laua ja tõi suure kausi täie pudru lauale. Tallopoia köht olli tühhi, ta sõi ableste; agga piisfite Klaus mötles sea lihha, lanna munnade, lõhhe lalla ja piima lookide peale, mis teadis ahjus warjul ollewad.

Laua all jalgus olli temna kott hobbose nahhaga, mis temna liinas tahtis ärra müia, selleparrast olli temna, kuida jo õidud, teed läima läinud. Si pudru leppind Klaus suuga kotto, ta sõi pitta ammastega ja astus jallaga kotti peale, ja kuiw naht krabbises laua all kotti sees.

„Tassa!“ ütles Klaus omma kottile, tedda jälle jallaga tõukas, et naht õige waljuste krabbises.

„Mis sull seal kottis on, küllamees?“ küsis tallopoeg. „Mis mull on? Mull on tark kottis!“ wastas Klaus. Temna ütles mulle, meie ei pea mitte pudru sööma, temna olla ahju täis sea lihha, lanna munne, lalla ja piima lookijõ nõidanud.

Tohho! immetles perremees, ahju kallale rutates, kus temna ta teit need road leidis, mis ta naene sinna olli ärra peitnud; tallopoeg agga uskus kawwata küllamehhe jutto, et tark, kes laua all kotti sees, rooga neile nõidnud. Naene ei julgend ihtegi räkida, tõi ahjust road lauale, ja mehhed sõid nobbedaste et jumd tobrutajid. Klaus tõukas kotti neste jallaga ja naht krabbises jälle.

„Mis so tark niiud lausus?“ küsis tallopoeg.

„Ta ütles, et ta meile ta puddel punnast wiina ja lann õllut murretsend; need seista seal nurtas ahju jures.“

Naene tõi wiina ja õlle, mis ta isfi senna pannud, meeste kätte; mehhed prutisid märjotest, ja pead said sojaks. „Oh! ollete minnul ta sesug-